

Arrest

nr. 111 406 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat V. VEREECKE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 maart 2007 het Rijk binnen en diende op 25 maart 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 27 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu afkomst. Op 1 maart 2007 diende u een eerste asielaanvraag in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 3 november 2008. Op 24 november 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 21998) van 26 januari 2009. Op 2 maart 2009 diende u bij de Raad van State een beroep in tegen deze beslissing, maar op 17 maart 2009 werd dit beroep verworpen door de Raad van State. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 25 maart 2013 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 27 maart 2013) en het Commissariaat-generaal (dd. 16 mei 2013) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een oproeping voor de rechtbank, een brief van de politie, verschillende internetartikels, een verklaring van uw advocaat, 2 verklaringen van uzelf en tenslotte een bundel met afspraken met het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) Mandel en Leie te Kortrijk neer.

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag op 1 maart 2007 door de Commissaris-generaal op 3 november 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 26 januari 2009) geconcludeerd dat “er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende activisme tegen de drugsproblematiek in Kenia.” (zie arrest RvV nr. 21998). Tenslotte diende u bij de Raad van State een beroep in tegen de beslissing van de RvV, maar dit beroep werd op 17 maart 2009 verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven (gehoor CGVS, p. 3) die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Immers, met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. U legt een brief van uw advocaat, meester Vereecke neer. Daarin worden uw vermeende problemen in Kenia herhaald, wordt het verloop van uw asielprocedure toegelicht en worden de neergelegde documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag toegelicht. Het is opmerkelijk dat in de brief van uw advocaat, die dateert van 15 maart 2013, vermeld staat dat u een aanvraag tot regularisatie op basis van medische gronden indiende en dat deze procedure nog steeds hangende is. Immers, u verklaarde zelf tijdens het gehoor bij het CGVS (gehoor CGVS, p.5) en in een brief dat u in september 2012 een definitieve weigeringsbeslissing ontving inzake uw aanvraag tot medische regularisatie. U schrijft ook zelf 2 brieven: één waarin u ingaat op bepaalde elementen uit de brief van uw advocaat en waarin u ook verwijst naar de neergelegde internetartikels en verwijst naar uw eerder asielrelaas. Ten tweede een email die u verstuurd na het gehoor bij het CGVS waarin u uw verklaringen die u maakte bij het CGVS herhaalt. U legt verder een hele resem internetartikels neer. Die betreffen echter louter algemene informatie en houden geen verband met uw persoonlijk asielrelaas. U verklaart zelf dat u niet genoemd wordt in al deze artikels, maar dat ze enkel uw eerdere relaas in het kader van uw eerste, als niet geloofwaardig bevonden, asielaanvraag ondersteunen (gehoor CGVS, p.4,5). De door u neergelegde oproep van een rechtbank dateert van 12 maart 2009. Op dit document

staat enkel dat u opgeroepen wordt omdat u eerder niet opdaagde in de rechtbank. Er staat niet vermeld om welke reden u eerder opgeroepen werd voor een rechtbank. Dit document toont dan ook geen vervolging of risico op het lijden van ernstige schade aan. U stelt dat u zelf ook niet wist waarom u opgeroepen werd voor een rechtbank. U zegt verder dat u dit document nu pas neerlegt omdat uw mentale situatie niet stabiel was en omdat u eerst te weten wilde komen waarom u precies gezocht werd. Daarom huurde uw familie een privé-detective in. Hij ontdekte dat de oproep voor een rechtbank van 2009 momenteel nog steeds geldig was en dat de politie nog steeds naar u op zoek was. U legt een brief van de politie van Nairobi naar de politie van Kerugoya neer om dit te onderschrijven (gehoor CGVS, p.2,3,4,5). Hierbij moeten enkele specifieke opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste hebben documenten enkel bewijswaarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Het door u neergelegde document brengt geen verandering in de eerder gemaakte vaststelling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste asielaanvraag dat "er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende activisme tegen de drugsproblematiek in Kenia." Ten tweede legt u bedenkelijke verklaringen af over de manier waarop u de brief van de politie uit 2013 verkregen hebt. U stelt dat het naar u opgestuurd werd, maar dat u de persoon niet kent die dit verstuurd heeft. U weet enkel dat uw familie een privédetective aanstelde die moest onderzoeken waarom u gezocht werd door de politie. Toen kreeg u deze brief (gehoor CGVS, p.4). Uw verklaringen over de manier waarop u deze brief van de politie van Nairobi in handen gekregen hebt zijn bijzonder vaag. U kent de persoon niet die het naar u opgestuurd heeft. U legt ook niet uit hoe deze persoon dit document van de politie in handen gekregen zou hebben. Ten derde is het vreemd dat u Kenia verliet in februari 2007, dat u 2 jaar later, in maart 2009 plots opgeroepen zou worden voor een rechtbank en dat er 6 jaar later, op 13 februari 2013, een brief gestuurd zou worden van de politie van Nairobi naar de politie van Kerugoya met het bevel u te arresteren. U zegt hierover dat u denkt dat de overheidsinstanties u blijven opjagen omdat ze denken dat u geheimen over hen weet (gehoor CGVS, p.5). Hiermee overtuigt u niet. U maakt niet aannemelijk waarom de politie 6 jaar na uw vertrek uit het land plots een bevel zou geven om u te laten arresteren. Ten vierde blijkt uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat corruptie wijdverspreid is in Kenia en dat Kenia op de Transparency International's 2010 Corruption Perceptions Index op een 154ste op totaal van 178 landen staat. De authenticiteit van de door u neergelegde documenten komt dan ook hoogst twijfelachtig over. De brief van de politie van Nairobi uit 2013 is bovendien niet voorzien van een officiële stempel. U legt tenslotte 4 afsprakenbundels met afspraken met het CGG Mandel en Leie te Kortrijk neer. Hieruit blijkt enkel dat u meerdere afspraken had met het CGG, maar hieruit blijkt niet waarom, noch wanneer u in behandeling was bij het CGG en of deze behandeling verband heeft met uw asielrelaas. U merkte nog op dat er enkele zaken niet correct weergegeven werden tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag. U wijt dit aan de taalbarrière en aan het feit dat u snel praatte (gehoor CGVS, p. 3). Er moet opgemerkt worden dat u reeds tijdens uw beroep bij de RvV de kans kreeg om dit aan te kaarten. U haalde toen niet concreet aan dat u fout begrepen werd en wat deze fouten dan wel mochten zijn. Wel kaartte u toen het ontbreken van een tolk Engels aan. Tijdens de zitting werd hierover het volgende gezegd: "(...) Aangaande de aangevoerde schending van de taalwetgeving, stelt de Raad vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (Rvs 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij gaf aan de Engelse taal te spreken en werd overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier A, stuk 13). De gehoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen, namelijk het Nederlands, werd dan ook gehanteerd tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (Rvs 27 september 2005, nr. 149.445; Rvs 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 wordt niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (Rvs 3 september 2008, nr. 185.993). Met betrekking tot de gehoren voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS), stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van de drie gehoren telkens werd meegedeeld dat eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, moesten gemeld worden, hetgeen zowel verzoeker als zijn advocaat, dewelke aanwezig was tijdens deze gehoren, hebben nagelaten te doen (administratief dossier A, stukken 6 en 3; administratief dossier B, stuk 3). Verzoeker werd tijdens het derde gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij de interviewer

begreep in het Engels, waarop hij bevestigend antwoordde (administratief dossier B, stuk 3, p.2). Hij toont niet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd op het CGVS niet zouden zijn opgenomen in de taal van de procedure en verduidelijkt bovendien niet in concreto welke onderdelen van zijn verklaringen niet juist in het verhoorverslag zouden zijn opgenomen. Hij toont evenmin aan dat de betrokken interviewer de Engelse taal onvoldoende beheerste. Verzoekers beweringen hieromtrent zijn geenszins afdoende. Verweerder merkt derhalve terecht op dat verzoeker nalaat aan te geven welke nadelige gevolgen hij zou ondervonden hebben van de gehanteerde werkwijze. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het gelijkheidsbeginsel. Het middel is ongegrond (...)"(zie arrest nr. 21998).

In het algemeen kan worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "Bestreden beslissing CGVS dd. 27 mei 2013; Arrest RvV medische regularisatie; Brief gericht aan CGVS dd. 17 mei 2013; Uittreksel uit strafwetboek Kenia; Brief Centrum Geestelijke Gezondheidszorg; Corruptie-index; Drugsmisbruik in Kenia; E-mail mevrouw L. W. dd. 14 november 2008; Overzicht *advisory board* van de *Organisation of women in international trade*; Kopie van de enveloppe; Gevangeniscondities Kenya; Toelating kosteloze rechtspleging".

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/2-3 juncto 62, artikel 48/4 juncto 62, en artikel 57/7 ter van de Vreemdelingenwet en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het eerste onderdeel van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat *“Bovenstaande vaststellingen in acht genomen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende activisme tegen de drugproblematiek in Kenia”* (RvV 26 januari 2009, nr. 21 998). In zover verzoeker louter dezelfde feiten en elementen herhaalt zoals deze aan de basis van zijn eerste asielaanvraag lagen, verwijst de Raad dan ook naar bovenvermeld arrest waarin geoordeeld werd dat zijn vrees voor vervolging ongelooftwaardig was.

3.2. Aangaande de medische regularisatie, stelt de Raad vast dat de Raad op 1 maart 2013 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 31 augustus 2012 heeft verworpen. Deze beslissing werd op 6 maart 2013 betekend aan verzoekers raadsman A. B. die verzoeker per schrijven van 11 maart 2013 hiervan op de hoogte bracht. Verzoekers andere raadsman V. V. verklaarde in zijn schrijven van 15 maart 2013 dan ook verkeerdelijk dat deze procedure nog hangende was. Indien deze vergissing aan verzoekers nalatigheid kan te wijten zijn, dan kan echter wel blijken dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag pas op 25 maart 2013 heeft ingediend, dus na kennisname van de definitieve weigering van zijn medische asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker verblijft al sinds 2007 in België en zijn eerste asielaanvraag werd definitief geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 januari 2009 en door de Raad van State op 17 maart 2009. Aangezien verzoeker een arrestatiebevel aanvoert van 12 maart 2009 waarbij hij dit in mei 2009 ontvangen zou hebben van zijn familie (verklaring 15, *“verzonden door mijn moeder”*, gehoor p. 4), dan verklaart verzoeker niet waarom hij nog tot 25 maart 2013 heeft gewacht om een tweede asielaanvraag in te dienen. Immers dat verzoekers familie een privédetective inhuurde kan niet verklaren waarom verzoeker ondertussen geen tweede asielaanvraag indiende. Evenmin kunnen verzoekers psychische problemen dit verklaren nu uit het bijgevoegde schrijven van 11 juni 2013 blijkt dat verzoeker *“is in therapie geweest in 2009”*. Aldus kan blijken dat verzoeker zijn aanvraag tot medische regularisatie heeft afgewacht en intussen geen tweede asielaanvraag indiende. Indien dergelijke vaststellingen de gegrondheid van verzoekers tweede asielrelaas niet in wezen kunnen aantasten, kan hieruit wel blijken

dat verzoekers verblijf in België om medische redenen primeerde op een nood aan internationale bescherming.

3.3. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Er werd dienaangaande reeds in de eerste asielaanvraag vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst, hetgeen hij evenmin remedieert bij zijn tweede asielaanvraag, zodat zelfs niet kan worden geverifieerd of de thans neergelegde documenten wel betrekking hebben op verzoeker.

3.4. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. De Raad kan niet inzien waarom verzoekers familie toevlucht zoekt tot een privédetective in de plaats van een advocaat te raadplegen die inzage heeft in het eventuele strafdossier van verzoeker.

Aangaande het verkrijgen van de brief van het *Kasarani Police Station* van 13 februari 2013, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van het asielrelaas en het benadrukken van zijn eerlijkheid, die evenwel inherent is aan de op de verzoeker rustende medewerkingsplicht, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Betreffende de oproeping voor de rechtbank / het arrestatiebevel van 12 maart 2009, stelt de Raad vast dat het verkrijgen hiervan geen motief heeft gevormd in de bestreden beslissing. Verzoeker meent verkeerdelijk dat de authenticiteit van het document betreffende de zitting voor de rechtbank van Makadara niet betwist wordt gezien de bestreden beslissing duidelijk stelt dat de authenticiteit van de neergelegde documenten, waarbij uit een eenvoudige lezing van de desbetreffende paragraaf blijkt dat hiermee zowel de brief van de politie als de oproeping voor de rechtbank / het arrestatiebevel worden bedoeld, hoogst twijfelachtig zijn. Indien in dit stuk vermeld staat dat het een *Criminal Case* betreft, stelde de commissaris-generaal reeds terecht vast dat er niet in vermeld staat waarom verzoeker eerder was opgeroepen, zodat ook de Raad besluit dat uit dit stuk geen onterechte vervolging kan blijken, laat staan een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Indien verzoeker overigens volgens het door hemzelf voorgelegd schrijven van de politie op 26 augustus 2008 diende te verschijnen voor de rechtbank van Makadara, dan is geenszins geloofwaardig dat er pas op 12 maart 2009 een arrestatiebevel wegens niet-verschijning zou worden uitgevaardigd, laat staan dat pas vier jaar later, op 13 februari 2013, een schrijven van het ene naar het ander politiestation zou worden opgesteld inzake deze aanhouding. Verzoekers loutere tegenspraak overtuigt geenszins.

Dat verzoeker nog verscheidene internetartikels betreffende de algemene situatie in Kenia en een e-mail van L. W. heeft voorgelegd, vermag niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Gezien verzoekers vervolging wegens zijn activisme tegen de drugsproblematiek in Kenia reeds tijdens zijn

eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd geacht, kan verzoeker niet ernstig menen dat de CGVS de drugsproblematiek in Kenia opnieuw in huidige asielaanvraag diende te verifiëren. De e-mail is een niet-officieel, louter persoonlijk stuk dat bovendien gesolliciteerd voorkomt. Aldus kan hier geen enkele bewijswaarde aan worden gehecht. Evenmin vermogen de andere bij het verzoekschrift gevoegde documenten deze vaststellingen te wijzigen.

3.5. Voor zover verzoeker überhaupt in Kenia vervolgd wordt, *quod non*, zijn de afgelegde verklaringen en documenten bij de huidige asielaanvraag onvoldoende om de achterliggende redenen van in beschuldigingstelling aan te tonen. Reeds eerder werd door de Raad geoordeeld dat verzoekers voorgehouden vervolging omwille van zijn activisme tegen de drugsproblematiek niet geloofwaardig is. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat - voor zover de klachten waarachtig zijn, *quod non* - ze ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Keniaanse rechter, desnoods in beroep. Uit niets blijkt bovendien dat verzoeker geen eerlijk proces zou krijgen of dat hij een disproportionele bestraffing riskeert.

3.6. Uit het door verzoeker neergelegde schrijven van psychotherapeute C.D. kan enkel blijken dat verzoeker in 2009 in therapie is geweest omwille van een posttraumatische stressstoornis. Verder wordt gesteld dat *“de traumatische gebeurtenissen, ervaren in zijn geboorteland Kenia, kwamen gedoseerd aan bod owv de sterke emotionele lading die ermee gepaard ging”*. Hieruit kan geenszins blijken welke ervaringen uit Kenia er werden besproken, noch dat deze aan de basis zouden liggen van de PTSS.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoekers voorgehouden vervolging niet geloofwaardig is, kan hij zich evenmin beroepen op de detentieomstandigheden in Kenia. Daarenboven volstaat het niet om algemene rapporten dienaangaande aan te dragen maar dient verzoeker zijn reëel risico op ernstig schade concreet aannemelijk te maken. Immers verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Inzake artikel 57/7 ter Vreemdelingenwet moet er cumulatief aan alle in dat artikel opgesomde voorwaarden voldaan worden. Deze voorwaarden vereisen naast de plicht tot medewerking en het tijdig indienen van een asielaanvraag, dat verzoekers verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en de asielzoeker in grote lijnen geloofwaardig is, *quod non* zoals reeds bij de eerste asielaanvraag en tevens bij huidige asielaanvraag werd geoordeeld.

4.3. Verzoeker vroeg tevens in uiterst subsidiaire orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

4.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK